

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De hominibus nequam, ac luxui deditis. cap. lxxxiii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

A Quid dicturi sunt, qui frumentum emercantur ac vendunt, qui temporū difficultates ^{Naz.} obseruant, vt questum negotiando faciant, & ex alienis calamitatibus delicias sibi conparent, atque non vt Ioseph Aegyptiorum bona sublimiori quodam consilio (nam ille frumentum & recte colligere, & recte tribuere norat) sed, vt iniqui ac flagitiosi, tribulum nostrorum facultates acquirant. Qui dicunt, Quando transibit mensis, vt cum quastu vendamus? ac sabbata, vt horrea aperiamus? Qui duplici mēsurā & pondere quod iustum est, corrumpunt: & plumbeam iniquitatis mensuram in seipsos inflectunt.

In fame nihil grauius atque acerbius est, quā crudelitas cupiditāsque inexplebilis eorum, qui rei frumentaria copia circumfluunt. Obseruant enim temporum difficultates, & quae ex annonae penuria lucrum captant, & ex aliorum calamitatibus messem faciunt: nec sil.

B illud audientes, Eum, qui miseretur pauperis, Deo scenerari: nec rursus illud, Eum, qui frumentum continet, plebi execrabilem esse: nec denique aliud quicquam eorum, quae vel humanis & benignis hominibus Scriptura pollicetur, vel duris & inhumanis comminatur. Verū immodica quadam & inexplebili cupiditate flagrant, malēq; sibi cōsulunt, nimirū vt ipsi aliis sua, ita sibi ipsis Dei (cuius ope multo magis se indigere non sentiūt, quā alij ipsorū auxilio egeant) viscera pracludentes. Hi, inquam, frumentarij mercatores & caupones, qui nec cognationis necessitudine mouentur, nec erga Deum, cuius beneficio ipsi, aliis inopia laborantibus, in rerum copia viuunt, grati animi officio funguntur.

Omnia necessitas in dentes inijcere cogebat: atque ea etiam, quae ne spurcissimis quidem animantibus apta erant, colligere, & comedere sustinebat. Cingulis quippe & calceis ad extremum haud abstinebant: ac pelles quoque ipsas & scutis detractas dentibus premebant.

C Mulier fame ipsius viscera & medullas subeunte, aduersum naturā grassabatur. Atque arrepto filio, qui adhuc lactabat, Fili miser, inquit, in bello, & fame, ac seditione, eccum tandem te seruo. Age, cibus mihi esto, & seditiosis furia, & vitæ fabula, quae sola inter Iudaicas calamitates adhuc desideratur. Simulque dum haec loquitur, filium obruncat: coctoque corpore dimidiam partem edit; reliquam autem abditam seruat. Statim autem seditiosi adfuerunt, ac nefarium illum nidorem olfacientes, minabatur se eam, nisi id quod epularum causa instruxisset, ostenderet, nulla interposita mora interfecturos. At illa praclarā se ipsis portionē seruasse cū dixisset, filij reliquias detexit. His porro statim horrore ac mentis alienatione affecti sunt, atq; ad huiusmodi spectaculū obriuerunt. Illa verò, Meus est, inquit, germanus filius: meū hoc facinus. Comedite: nā & ipsa comedi. Ne sitis, & foemina molliores, & matre humaniores, atque ad miserationē propensiores. Quod si vos pietate praediti estis, ac victimam meam aspernamini, facite vt quod reliquum est, mihi maneat.

At eorum, qui fame in ciuitate interibant, innumerabilis multitudo cadebat: atq; eiusmodi calamitates accidebant, quae nemo vlla oratione complecti posset. Etenim in singulis adibus, si qua vspiciā alimentum vmbra ostenderetur, bellū erat, atq; charissimi quique manus inter se conferebant, misera vitæ viatica sibi inuicem eripiētes. Quin ne ij quidem, quibus fames vitæ finem afferebat, fidē faciebant se ciborum penuria laborare. Nam eos quoque, cū animam exhalabant, latrones excutiebant, ne quis videlicet abstrusum in sinu alimentū habens, mortem fingeret. Qui autem praefame hiabant, non secus ac rabie perciti canes, insiliebant, atque in adium fores impetu ferebantur: ac velut temulenti, praef consilij inopia, animiq; perplexitate, iterum ac tertio easdem domos vna cadēque hora petebat.

E De hominibus nequam, ac luxui deditis. CAP. LXXXIII.

A pio: & ne suscipias peccatorem. Benefac humili: & non dederis impio. Prohibe panes illi dare. Nam duplicia mala inuenies in omnibus bonis, quaecunq; feceris illi. Quoniam & Altissimus odio habet peccatores, & impiis reddet vindictam.

Maiores ac propensiores studio atque cura eos inuua, qui virtutis & pietatis causa in paupertatem inciderunt, vel etiam qui ob morbum aut casum aliquem penuria cōsulantur: quā illos, qui ob flagitium vel luxuriam facultatibus suis lapsi sunt.

Nili. Audesne omnino iuueniliter te gerere, ac lasciuire, & ludis operam dare, cum Christianus sis? Audesne omnino saltare ac choreas agitare, pedesque ac manus ad diaboli arbitrium mouere? Quoniam modo cum veris Christianis te aggregas, ac cum ipsis versaris?
Euseb. Intus sacerdos Deo supplices pro mundi salute preces offert: & foris ludi celebrantur. Sic nimirum Israelita quoque ludebant: & eos exitium inuasit. Moses enim in monte, salutis eorum causa, Deo supplicabat: & plebs interim, posteaquam cibo ac mero operam dedit, ad ludendum surrexit. Eoque nomine, diuina ira in eos ruente, vno die viginti tria millia procubuerunt.

De arcanis, & arcana enunciantibus.

CAP. LXXXIIII.

Pro. 11.
Eccli. 19.
 13.
 8.

QVI reuelat arcana, ambulat fraudulentem. G
 Audisti verbum aduersus proximum tuum? Commoriatur in te, fidens quoniam non te dirumpet. Immitis est, qui non conseruat verba: & non parcat de afflictione & vinculis. Cora alieno ne facias aliquid absconditum. Nescis enim quid pariet. Non omni homini ostende cor tuum.

Chrysoft.

Qui auditum sermonem turo ac studiosè continet, magna cum voluptate vitam deget. Audisti verbum? inquit ille: commoriatur in te. Extingue illud atque obrue. Noli ipsi vilo modo exeundi ac se mouendi potestatem facere. Quod dictum est, obrunca, atq; obliuioni manda: vt ijs similis sis, qui non audierunt.

Phil.

Loquaces homines, ea, quæ silentio premi debebant, euomentes, linguæ prurigine quodammodo laborantes, in aures auditione indignas profundunt. H

De improbitatis odio, & his quæ Deo displicent.

CAP. LXXXV.

Iob.
Psal. 5.
 30.
 32. 52.
 118.
Pro. 12.
 17.

FLAGITIOSA Deus intueri non vult: coram ipsis non ingredietur Dominus.

Non Deus volens iniquitatem tu es. Neque habitabit iuxta te malignus, neque permanebunt iniusti ante oculos tuos. Odisti obseruantes vanitates superuacue. Dilexisti iustitiã, & odisti iniquitatem. Dominus dissipauit ossa eorum qui hominibus placet: confusi sunt, quoniam Deus spreuit eos. Spreuisti omnes discedetes à iudicijs tuis: quia iniusta cogitatio eorum. Abominatio sunt Domino labia mendacia: execratio Domino, cogitatio iniqua. Qui iustum iniquum iudicat, & iniquum iustum, immundus est, & execrabilis apud Dominum. Dominus superbis resistit. Abominatio Domino via peruersa. Immundus est apud Dominum omnis qui sublimi corde est.

Esa. 61.

Ego sum Dominus, amans iustitiam, & odio habens rapinam in holocausto. Facti estis mihi in molestiam: laboraui sustinens. Et cum extenderitis manus vestras, auertam oculos meos à vobis: & cum multiplicaueritis orationem, non exaudiam. Manus enim vestrae sanguine plenæ sunt.

Eccli. 10.

Odibilis coram Deo, & hominibus est superbia. K

De penitentia & confessione.

CAP. LXXXVI.

Gen. 38.

DIXIT Iudas: Iustior me est Thamar, quia non tradidi eam Sela filio meo. Attamen vltra non cognouit eam.

2. Reg. 12.

Dixit Nathan ad Dauid: Ecce ego suscitabo super te malum de domo tua, & tollam vxores tuas in oculis tuis, & dabo proximo tuo, & dormiet cum vxoribus tuis in oculis Solis huius. Tu enim fecisti abscondite: ego autem faciam vobis istud in conspectu omnis Israël. Et dixit Dauid ad Nathan, Peccaui Domino. Dixitq; Nathan ad Dauid: Dominus quoq; transtulit peccatum tuum.

Cum